

Ve sklepení temném v Jilské ulici
nachází se lokál historisující.
Každý kámen nasáklý jest různým kuřivem,
po půlnoci divné věci tropí každý den.

Mají něco společného, to je třeba říct,
masírují koně svého, strašný apetit.
Poloslepý kuchař už tam vaří tři sta let.
Nikdo neví, že to dneska bude naposled.

Zrak mu totiž neslouží tak, jako za mlada.
Zlatá hřivna jeví se jak hoven hromada.
Jeho zorný úhel jednu výhodu tu má,
že si kromě truhel ničeho nevšímá.

Dneska zrovna není příliš geniální,
zapomněl si svoje brýle bifokální.
A tak místo tuřínu nám do polévky dal
amoébní chuchvalec, co na prkénku sťal.

Maso kosti lebeční když varem opouští,
psychotropní páry žhavý kastról vypouští.
Šedá kůra mozková, co mívá strukturku,
připomíná doslova dětskou prdelku.

Bez názvu kombinovaná technika.
Z Marsu autor přiletěl a nikomu nic neříká.
Jeho hlava uříznutá v polévce se stkví,
chvilí hnědá, chvilí žlutá, hypermoderní.

Do talíře lžící vložil první holata,
ze hromady hoven máme hřivnu ze zlata.
Transkosmické kataklyisma, hrůzy brutální,
k ničemu by nebyly brýle bifokální.